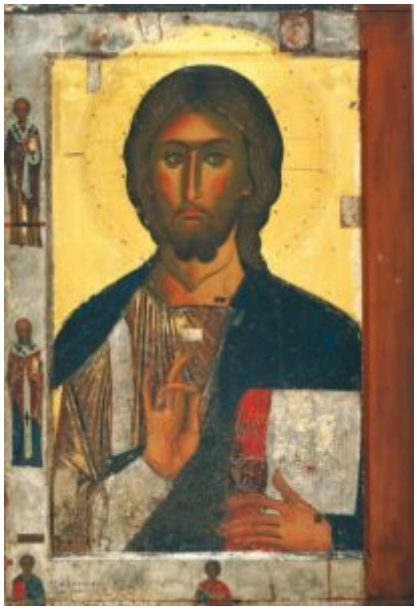
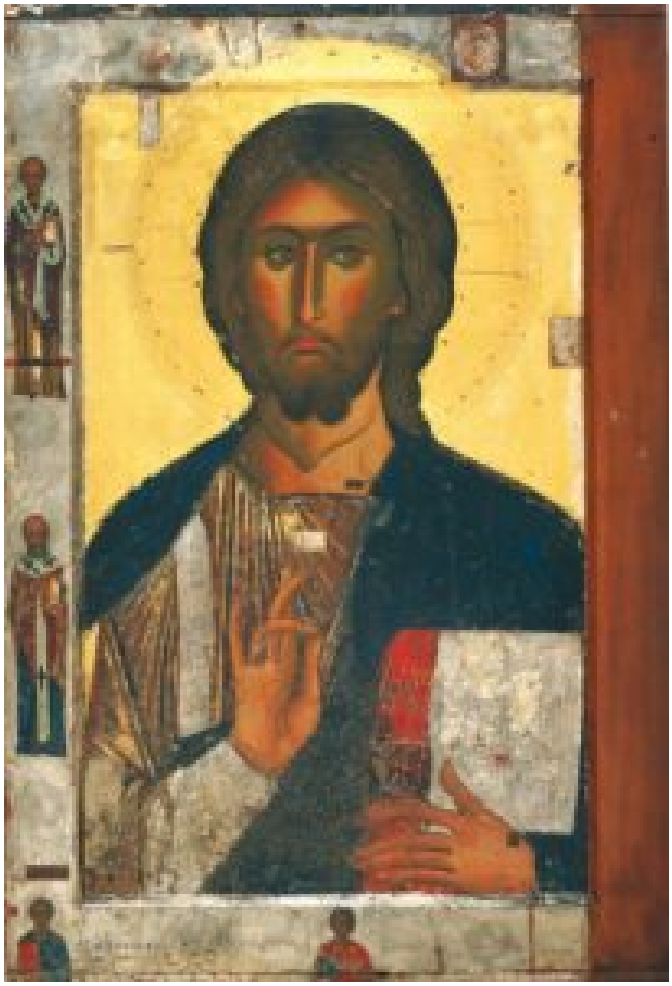
11 Φεβρουαρίου 2022

Τὸ κάθε πρόσωπο! (Ἀγαθοκλέους Ἀνδρέας Πρωτοπρεσβύτερος Ἱ. Μητροπόλεως Κιτίου)

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη

Κοιτάζεις τὸν ἄλλο καὶ νευριάζεις, ταράσσεσαι γιὰ τὴ συμπεριφορά του. Ἀναπόφευκτα τὸν κρίνεις, τὸν κατακρίνεις, τὸν βγάζεις ἀπὸ τὴν καρδιά σου. Εἶναι πραγματικότητα ὁ ἐγωκεντρισμός του. Εἶναι κοινὴ διαπίστωση ὁ ἄσχημος ἑαυτός του, ὁ κακὸς χαρακτήρας του.

Κι ὅμως, πίσω ἀπὸ τὰ φαινόμενα μπορεῖ νὰ κρύβεται ἕνα πληγωμένο παιδί, ἕνας τσαλακωμένος ἔφηβος, μία ἀπουσία στοργῆς καὶ κατανόησης. Ποιὸς μπορεῖ νὰ δεῖ τὸ βάθος, τὰ αἴτια μίας ἀνθρώπινης συμπεριφορᾶς; Ποιὸ πρόσωπο μπορεῖ ν' ἀνοίξει τὴν ἀγκαλιὰ σὲ ὁποιοδήποτε πρόσωπο;

Ὁ Γέροντας Αἰμιλιανός, ὁ σοφὸς αὐτὸς Ἁγιορείτης ποὺ κοιμήθηκε πρόσφατα (9.5.2019) εἶπε κάποτε, σύμφωνα μὲ τὴν ἐπισήμανση τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου: «Ἔχετε παρατηρήσει ποιοὶ ἄνθρωποι εἶναι ἀγαπητοὶ καὶ περιζήτητοι; Ὅσοι διακονοῦν, ὅσοι εἶναι πέρα γιὰ πέρα ἤρεμοι καὶ πρόθυμοι νὰ ἀποδεχθοῦν τὴν γνώμη τοῦ ἄλλου, τὴν ἐπιθυμία του, τὴν σκέψη, τὴν ἐνέργειά του, τὸ ἁμάρτημά του, τὸ πάθος του, τὴν εὐγένειά του, τὴν ἀγένειά του, ποὺ ἡ εὐαισθησία τους εἶναι στραμμένη πρὸς τὸν Θεὸν καὶ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους». (ἀπὸ www. Romfea.gr 9.5.2019).

Ὁ Χριστός μᾶς καλεῖ νὰ γίνουμε «περιζήτητοι ἄνθρωποι», ὅπου στὴν ἀγκαλιά μας θὰ χωροῦν ὅλοι καὶ κυρίως αὐτοί, ποὺ δὲν βρῆκαν «ἀνοικτὴ ἀγκαλιά» ἀπὸ τὰ παιδικά τους χρόνια. Βέβαια, ἡ ἀνάγκη γιὰ τέτοια «ἀνοικτὴ ἀγκαλιά» βρίσκεται σὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Εἴμαστε, ὡς εἰκόνες Θεοῦ, πλασμένοι γι' αὐτήν, νὰ δεχτοῦμε καὶ νὰ δώσουμε. Οἱ ὑπερβολές, ὁποιασδήποτε μορφῆς, σίγουρα

δημιουργοῦν προβλήματα ὡς προερχόμενες ἀπὸ τὸν πονηρό, κατὰ τοὺς Ἁγιορεῖτες Πατέρες. Δηλαδή, ὁ ἄνθρωπος ποὺ ζητᾶ συνεχῶς καὶ ἔντονα ἀπὸ τοὺς γύρω του στοργὴ καὶ κατανόηση, θὰ βρίσκεται σὲ συνεχῆ κατάσταση παραπόνου, ἀνικανοποιήτου καὶ μιζέριας. Ὅπως καὶ αὐτὸς ποὺ ἀπορρίπτει μὲ σκληρότητα τὴ στοργὴ καὶ τὴν κατανόηση τῶν ἄλλων, θὰ βιώνει τὴν ἀπομόνωση, τὴν αὐτάρκεια, τὴν ἔπαρση.

Κοντὰ σὲ «περιζήτητους ἀνθρώπους», μπορεῖς νὰ ὑπάρχεις, νὰ ζεῖς καὶ νὰ πορεύεσαι, αἰσθανόμενος τὴν ἀόρατη ἀγάπη τοῦ οὐρανίου Πατρὸς, ποὺ καλύπτει «πλῆθος ἁμαρτιῶν», ἀναπηρίες καὶ ἐλλείψεις τοῦ κάθε προσώπου, ποὺ ὁ Θεὸς θὰ στείλει στὴν πορεία τῆς ζωῆς σου καὶ νὰ αἰσθανθεῖς τὴ χαρὰ τῆς «ἀνοικτῆς ἀγκαλιᾶς», τῆς εὐρύτητας τοῦ προσώπου.

Ἀναζητοῦμε, ἐνδεχομένως, τὴν ἁγιότητα μόνο σὲ μεγάλες πνευματικὲς ἀσκήσεις, σὲ μακρὲς προσευχὲς καὶ αὐστηρὲς νηστεῖες ἢ σὲ χώρους δύσβατους, «ἐν ἐρημίαις καὶ ὄρεσι καὶ σπηλαίοις καὶ τὰς ὀπαῖς τῆς γῆς» (Ἑβρ.11,38), ξεχνώντας πόσο κοντά μας εἶναι.

Στὸ πρόσωπο τοῦ κάθε «παράξενου καὶ δύστροπου καὶ ἄσχημου χαρακτήρα», κι ὄχι στοῦ συγκαταβατικοῦ, τοῦ ἐξυπηρετικοῦ καὶ μὲ καλὸ χαρακτήρα συνανθρώπου μας, βρίσκουμε τὴ δυνατότητα νὰ ὑπερβοῦμε τὸν ἑαυτό μας, νὰ τὸν θεραπεύσουμε ἀπὸ τὰ κρυμμένα ἐξογκώματα, νὰ ὡριμάσουμε πνευματικὰ καὶ νὰ ἔχουμε τὴν ἀνεπαίσθητη ἐμπειρία τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ στὴν καρδιά μας, δηλαδὴ τὴν πραγματικότητα τῆς ταπεινῆς ἁγιότητας.

Πηγή: agiazoni.gr